

Column 'Blokade' van Marja Morskieft uitzending 25 mei 2017

Ik geef het eerlijk toe: ik heb gulzig alle afleveringen van *Boer zoekt vrouw* verslonden. Op het puntje van mijn stoel. Niet om de plaatsvervangende schaamte vanwege de relatiestuntelarij, die je eigenlijk niet mag voelen want: hoe heb ik het zelf geleerd? Toch ook niet zonder miskleun en oude fiets. Maar ik verslond ze om de nieuwe woorden en zegswijzen. Ik leerde ze uit mijn hoofd en ga ze veelvuldig gebruiken.

'Ik voel geen klik' en dat kon ik me zó voorstellen! Hoe vaak ik geen klik voelde met Indicatievrouwen die hier kwamen koffiedrinken. Ik vóelde gewoon dat ze zich geen voorstelling konden maken van mijn dagelijks leven. Waarin ik nu weer eens door het leven huppelde, dan weer iemand nodig had die de wacht hield bij de douche en besliste wat ik die dag zou doen.

'Ik heb warme gevoelens ontdekt.' Het deed me toch zo goed dat veel vrouwen en een enkele boer dit tot het standaardvocabulaire maakten. Warme gevoelens maken een belangrijk deel uit van mijn leven en als het op tv is en miljoenen mensen ontroerd naar die warme gevoelens kijken, dan worden mijn warme gevoelens vast beter begrepen.

En dan heb ik het niet alleen over de *vapeurs* die zich vanuit mijn ruggengraat naar boven over mijn lichaam verspreiden en me met een bezweet en rood hoofd achterlaten. Maar ook over de brandende voeten die me uit mijn slaap houden, de hete pijnen die door mijn benen schieten. Het is normaal: warme gevoelens. Dat stelt me gerust.

Maar het mooist vond ik: 'Ik voel een blokkade.' Er werd op empathische wijze over gepraat, een blokkade is niet niks, begreep ik. Die kan door een vorig traumatisch relatie-einde ontstaan, of een niet nader omschreven rottig gevoel zijn. Maar een blokkade was iets om serieus rekening mee te houden en kon de loop der dingen aardig in de war schoppen.

Laat ik dat nu ook heel herkenbaar vinden: blokkades maken deel uit van mijn leven. Soms letterlijk: onverwachts was de straat afgezet, met wel een fietsroute over de stoep, maar aan oprijmogelijkheden voor de scootmobielers onder ons was niet gedacht. Waardoor ik 15 minuten moest omrijden en bijna te laat kwam voor mijn EHBO-examen.

Soms figuurlijk: ik ben de laatste weken zo wankel wat energie betreft, dat ik geen afspraak durf te maken. Geen voorstelling durf te plannen. Ik zie tegen elke uitstap op omdat ik weet dat ik daarna een dag te moe ben om te praten - iets wat ik het liefst doe. De sjeu van het leven verdwijnt zo langzamerhand.

Regelmatig ervaar ik een fysieke blokkade: mijn linkerbeen blijft hangen. Als het ware een onzichtbare blokkade, die me onverhoeds op de grond doet belanden.

Vandaag heb ik een psychologische blokkade; ik lees in de krant dat topambtenaren van VWS in het geheim een stuk hebben geschreven over de stijgende zorgkosten. Ze doen vergaande voorstellen voor bezuinigingen op de langdurige zorg. Ik voel aan mijn water (overigens ook een blokkade, daarover een andere keer) wie daarvan de klos zullen zijn: de levenslang ongeneeslijke zorggebruikers. Die nauwelijks een lobby hebben in Den Haag - want weg bezuinigd. Ik kan inene geen hap meer door mijn keel krijgen. Er zit een blokkade.

Ja, mijn leven bestaat uit blokkades! Een treinperron waar ik niet op kan. Een theater met enkel trappen. Een gehandicaptentoilet dat op slot zit. De Efteling die niet gelooft in mijn beperking.

Wat ben ik blij dat BzV dat nu genormaliseerd heeft! Blokkades zijn normaal. Je mág ze voelen en hoe heet ze, Wendy, nee, Chantal, nee, Yvon komt je troosten.